

**Основні повідомлення до змісту тематичних заходів у зв'язку
із Днем Української Державності**

Українська традиція державотворення має тисячолітню історію і бере свій початок від утворення князем Олегом Давньоруської держави у 882 році. Саме у Княжу добу сформувалася давньоукраїнська мова, зародилася перша самоназва нашого народу – «руси», «русичі», «русини», нашою абеткою стала кирилиця. Із тих часів походить наш національний герб – тризуб, назва грошової одиниці – гривня, з 1187 року нам відомо використання слова «Україна». Не росія, а Україна є повноправним спадкоємцем державної і культурної традиції Київської Русі.

Та найбільш епохальною подією у вітчизняній історії стало Хрещення Русі 15 липня 988 року київським князем Володимиром Великим. Прийняття християнства знаменувало прийняття народом і державою не тільки найвищих етичних і моральних норм, а й обумовило докорінну зміну світогляду, розквіт освіти та культури, формування національної єдності, розробку першого кодексу законів, карбування власної монети. Окрасою і візитівкою столиці досі залишаються побудовані тоді шедеври архітектури світового рівня – Софійський собор, Києво-Печерська лавра, а також визначні пам'ятки в інших містах України.

З часу прийняття християнства Київська Русь перестала сприйматися іншими християнськими державами як варварський простір та увійшла до сім'ї цивілізованих країн та спільної європейської цивілізації. Більше того, за часів Володимира Великого та Ярослава Мудрого Русь-Україна стала однією з наймогутніших держав Європи з високим для того часу рівнем життя, освіти та культури.

Давньоруська державна традиція знайшла своє продовження у Галицько-Волинському князівстві, у певних формах зберігалася у Великому князівстві Литовському, яке часто називали Литовська Русь.

Надалі ідею відродження власної державності підхопило українське козацтво. Під час Визвольної війни під проводом Богдана Хмельницького вдалось створити Українську козацьку державу з власними кордонами, органами влади, адміністративно-державним устроєм, військом та зовнішньою політикою. Хоча ця держава була розділена згодом між московією та Річчю Посполитою, але значні елементи державності українці змогли зберегти у вигляді козацьких автономій з другої половини XVII до другої половини XVIII століття.

Наприкінці XVII – на початку XIX століть здавалося, що руйнування Запорозької Січі та знищення українського козацтва як стану, закріпачення селянства та суцільна русифікація призведуть до цілковитого зникнення українського етносу. Але знову, як той чарівний птах Фенікс, український народ воскресав із попелу. А разом із ним воскресала й ідея власної державності. Українське національне відродження XIX століття підготувало ґрунт для відродження Української держави у 1917–1921 роках.

Коли ці Перші визвольні змагання завершилися невдачею, нація не склала рук, а розпочала Другі визвольні змагання 1938–1950 років. Напередодні і в часи

Другої світової війни український народ намагався відродити свій суверенітет спочатку 15 березня 1939 року, проголосивши незалежність Карпатської України, а 30 червня 1940 року прийнявши Акт відновлення Української держави.

У цей період боротьби за свою суб'єктність українці зазнали величезних втрат, але в плани наддержав не входило існування Української держави.

Проте боротьба і жертви не були даремними. На подвигах попередників виросли нові покоління борців за волю. Зрештою 1 грудня 1991 року на Всеукраїнському референдумі 90 % голосів було віддано за підтримку Акта проголошення незалежності України, ухваленого Верховною Радою України ще 24 серпня 1991 року, який став точкою відліку сучасної державності.

Мирний і поступальний розвиток молодій державі не сподобався російським імперцям. Коли всі політико-економічні спроби знищити новітню українську державність зазнали краху, рашисти з 2014 року вдалися до збройної агресії. Путінський режим заперечує не тільки існування України як суверенної держави, а й існування українців як окремого етносу. 24 лютого 2022 року розпочалися визвольні змагання за саме існування української нації.

Історія українського державотворення нероздільно пов'язана із розвитком українського війська та національними військовими традиціями. Захисники нашої державності є нащадками воїнів-русичів, козаків, січових стрільців, вояків УПА. Сучасні Збройні Сили України та інші силові структури, стримуючи агресора — російську федерацію, захищають суверенітет, незалежність та державність України і доводять, що українці — народ-родина, народ-військо, армія сміливих і незламних.

Досвід минулих століть показав, що своя держава — це єдиний спосіб забезпечення фізичного існування і запорука стабільного розвитку та єдності нації. Очевидно, що впродовж усього свого історичного шляху український народ завжди виявляв бажання і чин здобути власну Українську Самостійну Соборну Державу.

Саме тому в день ушанування пам'яті видатного державотворця князя Володимира Великого та в День Хрещення Київської Русі — України 15 липня встановлено День Української Державності; цього дня вшановуємо всі етапи нашого державотворення — від Русі до сьогодні, і всіх, хто доклав зусиль, щоб Україна існувала як незалежна, демократична держава.

У нашій Конституції не просто так сказано: «Верховна Рада України від імені Українського народу... виражаючи суверенну волю народу, спираючись на багатовікову історію українського державотворення і на основі здійсненого українською нацією, усім Українським народом права на самовизначення... усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішнім та майбутніми поколіннями... приймає цю Конституцію — Основний Закон України».

Отже, сучасна Україна живе не з дозволу супердержав чи міждержавних альянсів, а з поєднання ласки Божої з волею української нації.